

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **City TAXI OSTRAVA, z. s.**, se sídlem Tyršova 1250/6, Ostrava, zastoupený JUDr. Filipem Jirouskem, advokátem se sídlem Preslova 361/9, Ostrava, proti žalovanému: **Statutární město Ostrava**, se sídlem Prokešovo náměstí 1803/8, Ostrava, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2014, č. j. SMO/415052/14/ÚHAaSR/St, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 11. 2018, č. j. 22 A 4/2015 – 58,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím specifikovaným v záhlaví žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu městského obvodu Moravská Ostrava (dále jen „stavební úřad“) ze dne 28. 7. 2014, č. j. MOaP/46696/14/OSŘP1/Šp, jímž bylo žalobci nařízeno odstranit stavbu „*Dispečink CITY TAXI (nám. Dr. E. Beneše) na pozemku parc. č. 405/8 v katastrálním území Moravská Ostrava*“ (dále jen „předmětná stavba“), stanoveny podmínky pro odstranění předmětné stavby a uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) původně rozsudkem ze dne 25. 5. 2017, č. j. 22 A 4/2015 – 27. Nejvyšší

správní soud však ke kasační stížnosti žalobce tento rozsudek zrušil z důvodu nesprávného obsazení senátu a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Ke zbývajícím kasačním námitkám se Nejvyšší správní soud nevyjádřil. Následně krajský soud žalobu proti rozhodnutí žalovaného opětovně zamítl, a to rozsudkem ze dne 28. 11. 2018, č. j. 22 A 4/2015 – 58.

[3] Při posuzování věci krajský soud vycházel z následujícího skutkového stavu. Užívání předmětné stavby bylo povoleno do dne 31. 12. 2008 a nebylo prodlouženo. Stavební úřad proto zahájil s vlastníkem stavby, který je nyní žalobcem, řízení o odstranění stavby. Protože žalobce požádal dne 14. 8. 2013 o změnu v užívání stavby, spočívající v prodloužení doby jejího trvání do dne 31. 12. 2014, stavební úřad dne 27. 8. 2013 řízení o odstranění stavby přerušil. Řízení o změně v užívání stavby pak bylo zastaveno dne 30. 1. 2014 pro podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení, neboť žalobce nedoložil souhlas vlastníka pozemku, na kterém se stavba nachází, s prodloužením dočasné stavby. Za této situace stavební úřad pokračoval v řízení a podle § 129 odst. 1 písm. f) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) žalobci odstranění stavby nařídil, neboť uplynula stanovená doba jejího trvání a nebyla povolena změna v užívání. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém namítl chybné vymezení okruhu účastníků řízení, a nezohlednění smlouvy uzavřené mezi ním a společností AMÁDEUS Real, a. s., kterou se žalobce zavázal stavbu vyklidit a uvedená společnost se zavázala odstranit stavbu na své náklady a ve prospěch žalobce zajistit náhradní prostory a parkovací místa. Dále namítl, že tzv. podstatné vady žádosti o změnu v užívání stavby byly účelově vykonstruovány, neboť vlastníkem předmětného pozemku je Statutární město Ostrava, které již dne 14. 11. 2012 žalobce požádal o souhlas se změnou užívání stavby, ale dosud neobdržel žádnou odpověď. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Ztotožnil se s okruhem účastníků řízení, jak je stanovil stavební úřad. Námitka účelovosti podmínky souhlasu vlastníka pozemku se změnou v užívání dočasné stavby pak dle jeho názoru měla být namítnuta v řízení o změně v užívání stavby, a nyní k ní přihlédnout nelze, neboť na rozhodnutí o odstranění předmětné stavby nemá žádný vliv. Co se týče smlouvy uzavřené mezi žalobcem a společností AMÁDEUS Real, a. s., ta žalobce nijak nezbavila povinnosti zajistit si souhlas vlastníka předmětného pozemku se změnou užívání předmětné stavby, ani povinnosti dočasnou stavbu, u které uplynula doba povoleného užívání, odstranit.

[4] Krajský soud se neztotožnil s námitkou, že napadené rozhodnutí není v souladu s veřejným zájmem. Uvedl, že žalobce k tomuto tvrzení nepředložil žádný důkaz a jeho námitka je zcela obecná. Připustil, že veřejný zájem na zajištění přepravy osob vyplývá například ze zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, v jehož § 2 odst. 1 je taxislužba uvedena jako jeden z druhů silniční dopravy zajišťující právě přepravu osob. Nicméně tento veřejný zájem za situace, kdy žalobce taxislužbu provozuje ve statutárním městě, kde přepravu osob zajišťuje kromě dalších subjektů taxislužby ještě veřejná hromadná doprava, nemůže převážet nad veřejným zájmem na odstranění nepovolené dočasné stavby podle § 129 odst. 1 písm. f) stavebního zákona.

[5] Nedůvodnou shledal rovněž námitku, že žalovaný ve svém rozhodnutí nezohlednil všechny okolnosti případu, zejména smlouvu, kterou žalobce uzavřel se společností AMÁDEUS Real, a. s., již se právě tato společnost měla zavázat na své náklady stavbu

pokračování

odstranit. Krajský soud je toho názoru, že nositelem veřejnoprávní povinnosti odstranit dočasnou stavbu, u které uplynula stanovená doba jejího trvání, je vlastník stavby a soukromoprávní smlouvou nelze tuto veřejnoprávní povinnost převést na jinou osobu. K uvedenému závěru odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2014, sp. zn. 26 Cdo 781/2013, a také na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2003, č. j. 1 Afs 38/2001 – 140.

[6] Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou, že napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné. Podle jeho názoru se žalovaný vypořádal se všemi odvolacími námitkami. Žalobce ostatně ani neuvedl, se kterou odvolací námitkou se žalovaný neměl vypořádat. Krajský soud se ztotožnil se žalovaným také v tom, že pro prodloužení doby užívání nemovitosti byl nezbytný souhlas vlastníka pozemku. V této souvislosti poukázal na to, že podle § 129 odst. 6 stavebního zákona je stavební úřad povinen poučit vlastníka stavby o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení o odstranění stavby žádost o změnu užívání dočasné stavby spočívající v prodloužení doby jejího trvání nebo ve změně na stavbu trvalou. Řízení o odstranění dočasné stavby, u které již uplynula doba jejího trvání, tedy předpokládá eventuální vyvolání řízení o povolení další změny v užívání. Stavební úřad o tom žalobce poučil, v řízení o odstranění stavby pokračoval, a rozhodl teprve poté, co řízení o změně v užívání dočasné stavby bylo pravomocně zastaveno. Považoval-li žalobce požadavek stavebního úřadu na doložení souhlasu vlastníka pozemku v řízení o změně v užívání dočasné stavby za nadbytečný či účelový, pak měl tuto námitku uplatnit v řízení o změně v užívání stavby, to se však nestalo. Zabývat se takovou námitkou v řízení o odstranění stavby podle krajského soudu zákon nepředpokládá a neodpovídá to ani účelu předmětné právní úpravy, která směřuje k ochraně veřejného zájmu na neužívání staveb, jejichž doba trvání již uplynula.

[7] Nedůvodnou krajský soud shledal též námitku, že okolnosti týkající se řízení o změně v užívání stavby nevyplývají ze spisu. Zjistil sice, že součástí správního spisu skutečně není rozhodnutí o zastavení řízení o změně v užívání stavby, ačkoliv bylo řízení o odstranění stavby dne 27. 8. 2013 přerušeno podle § 129 odst. 6 stavebního zákona právě po dobu řízení o žádosti žalobce o změnu v užívání stavby, po jehož skončení bylo v řízení pokračováno dne 10. 2. 2014. Správní orgány však z jeho existence a důvodů vyšly, a žalobce na ně reagoval jak v odvolání, tak v žalobě. Mezi účastníky tak po dobu správního řízení i v řízení před soudem, až do doplnění žalobní námítky nepřezkoumatelnosti u jednání 28. 11. 2018, bylo nesporné, že řízení o žádosti o změnu v užívání proběhlo, že bylo zastaveno a z jakého důvodu. Správní orgán tedy sice pochybil, neboť podle 17 odst. 1 správního řádu jde o písemnost, která se vztahuje k dané věci a musí být součástí správního spisu, nejedná se však o vadu, která by měla či mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost formálně z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Konkrétně namítal, že krajský soud nevyhodnotil správně jeho námitku, že správní orgány nedbaly příkazu uvedeného v § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a jejich rozhodnutí neodpovídá okolnostem případu. Odkazy krajského soudu na shora uvedenou judikaturu přitom nejsou případné, neboť se vůbec netýkají aplikace citovaného ustanovení. Stěžovatel zopakoval, že pozemek byl předmětem kupní smlouvy mezi žalovaným a společností AMÁDEUS Real, a.s. ze dne 29. 5. 2009. Stěžovatel je toho názoru, že pokud žalovaný trvá na plnění ze strany kupujícího, musí také respektovat smluvní závazky, které navazují na tuto smlouvu - mimo jiné jde o smlouvu o spolupráci, kterou stěžovatel dne 23. 9. 2010 uzavřel taktéž se společností AMÁDEUS Real, a.s. dne 29. 5. 2009. Stěžovatel poukázal také na skutečnost, že žalovaný se prostřednictvím primátora v dopise ze dne 19. 11. 2013 přihlásil k povinnosti dodržet smluvní závazek, když uvedl, že za podmínek uvedených ve smlouvě by mohlo být právní jednání vedoucí k založení nového práva užívat pozemek pro umístění stavby s dobou užívání do 31. 12. 2015 posouzeno jako nedodržení podmínek a nedodržení účelu smlouvy. Následně stěžovatel uvedl, že právě ze smlouvy o spolupráci ze dne 23. 9. 2010 vyplývá, že se se společností AMÁDEUS Real, a. s. dohodli, že stavbu vyklidí do tří měsíců od doručení oznámení ze strany uvedené společnosti o vydání příslušného stavebního povolení. Tato společnost se poté zavázala, že odstranění stavby provede na své náklady, a že ve prospěch stěžovatele zajistí náhradní prostory a parkovací místa v postavené budově na předmětném pozemku. Pokud přesto správní orgány nařídily stavbu odstranit, nepřihlédly ke všem okolnostem daného případu. Nic přitom správnímu orgánu nebránilo v tom, aby řízení za daných okolností nejméně přerušil podle § 64 správního řádu.

[10] Stěžovatel dále namítl, že krajský soud nesprávně vyhodnotil i jeho námitku *„týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného směřující k tomu, že skutečnosti týkající se řízení o změně užívání stavby, na něž se správní orgán ve svém rozhodnutí odvolává, nevyplynou ze správního spisu.“* Konečně krajský soud stěžovatele nepoučil o tom, že nepředložil žádné důkazy ke svému tvrzení, že nepovolená stavba je v souladu s veřejným zájmem, a konstatoval, že jeho námitka je zcela obecná. Napadený rozsudek je tedy v uvedeném rozsahu překvapivý. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Současně navrhl, aby mu byla přiznána náhrada nákladů řízení v plné výši.

[11] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), a dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., vznesenou formálně v úvodu kasační stížnosti. Jak bylo již uvedeno výše, stěžovatel v poslední části kasační stížnosti pouze stručně namítal vadu řízení před soudem spočívající v tom, že jej krajský soud neupozornil na to, že nepředložil žádné důkazy ke svému tvrzení, podle kterého nepovolená stavba je v souladu s veřejným zájmem, a dále

pokračování

nesouhlasil se závěrem soudu, že jeho námitka je zcela obecná. Nejvyšší správní soud však výhrady stěžovatele nesdílí.

[14] Předně Nejvyšší správní soud odkazuje na § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s., podle něž je povinností žalobce v žalobě proti správnímu rozhodnutí označit důkazy, které navrhuje provést k prokázání svých tvrzení. V souladu s § 37 odst. 3 s. ř. s. přitom platí, že dovolává-li se žalobce na podporu svých tvrzení listin, je povinen přiložit je k žalobě. Je třeba taktéž zdůraznit, že v soudním řízení správním se neuplatňuje § 118a odst. 3 o. s. ř., který stanoví, že „[z]jistí-li předseda senátu v průběhu jednání, že účastník dosud nenavrhł důkazy potřebné k prokázání všech svých sporných tvrzení, vyzve jej, aby tyto důkazy označil bez zbytečného odkladu, a poučí jej o následcích nesplnění této výzvy.“ Z uvedeného tedy vyplývá, že v řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí krajský soud není povinen vyzvat žalobce k označení důkazních návrhů na podporu jím tvrzených skutečností. Pokud žalobce své důkazní povinnosti nedostojí, vychází krajský soud z obsahu správního spisu [viz KÜHN, Zdeněk a kol. *Soudní řád správní: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2019. Komentáře (Wolters Kluwer ČR)].

[15] Ve skutečnosti, že krajský soud stěžovatele v řízení o žalobě nepoučil o tom, že nepředložil žádné důkazy ke svému žalobnímu tvrzení, tedy nelze spatřovat vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[16] Za vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pak nelze považovat ani konstatování krajského soudu, že uvedená žalobní námitka stěžovatele je zcela obecná. Zde je třeba upozornit, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční. V souladu s touto zásadou se soud při přezkumu správního rozhodnutí (s výjimkou taxativně stanovených případů) omezuje pouze na posouzení existence důvodů nezákonnosti správního rozhodnutí, které žalobce dovozuje. Je tedy na žalobci, aby dostatečně konkretizoval žalobní body, neboť je to on, kdo vymezuje hranice soudního přezkumu. Pokud tedy tvrzení stěžovatele zůstala toliko v obecné rovině, nelze to klást k tíži krajskému soudu.

[17] Nejvyšší správní soud se pro úplnost zabýval též námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], neboť nepřezkoumatelnost je vadou svojí povahou tak závažnou, že se jí musí zabývat z úřední povinnosti i bez návrhu stěžovatele (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.). Stěžovatel sice tuto námitku nijak nekonkretizoval, nicméně v úvodu kasační stížnosti obecně označil za její důvod ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[18] Nejvyšší správní soud tak pouze ve stručnosti shrnuje, že z textu napadeného rozsudku je zřejmé, že vadou nepřezkoumatelnosti netrpí. Výroky rozsudku jsou určité a srozumitelné, odůvodnění je s těmito výroky v souladu. Rovněž tak odůvodnění rozsudku splňuje všechny požadavky na ně kladené. Je z něj jednoznačně zřejmé, z jakých důvodů krajský soud žalobu zamítl a jaké skutečnosti považoval za rozhodné. O přezkoumatelnosti napadeného rozsudku pak svědčí též skutečnost, že stěžovatel v kasační stížnosti se závěry krajského soudu polemizuje (k tomu viz např. rozsudek NSS ze dne 6. 4. 2017, č. j. 3 As 95/2016 – 64). Z napadeného rozsudku dále vyplývá, že na základě námitek stěžovatele přezkoumal krajský soud postup a správnost závěrů žalovaného. V odpovídajícím rozsahu se přitom vyjádřil ke všem žalobním námitkám stěžovatele

(nesoulad žalobou napadeného rozhodnutí s veřejným zájmem, nezohlednění všech okolností případu žalovaným, zejména smlouvy, kterou žalobce uzavřel se společností AMÁDEUS Real, a. s., nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí jak z důvodu, že se žalovaný nevypořádal s námitkami stěžovatele a účelově vyšel z nesplnění podmínky souhlasu vlastníka pozemku se změnou v užívání dočasné stavby, tak i z toho důvodu, že okolnosti týkající se řízení o změně v užívání stavby nevyplývají ze spisu). Nutno přitom podotknout, že žalobní argumentace stěžovatele není nikterak obsáhlá a konkrétní, a některé jeho námitky lze dokonce označit za zcela obecné, čemuž musí logicky odpovídat způsob jejich vypořádání ze strany krajského soudu.

[19] Nejvyšší správní soud tedy neshledal žádné pochybení na straně krajského soudu ani v tomto směru. Lze proto shrnout, že kasační námitky podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nejsou důvodné.

[20] Podle stěžovatele dále krajský soud nevyhodnotil správně jeho žalobní námitku, podle níž žalovaný ve svém rozhodnutí nezohlednil všechny okolnosti případu, zejména soukromoprávní smlouvu, kterou stěžovatel uzavřel se společností AMÁDEUS Real, a. s. Jak bylo uvedeno shora, tuto námitku shledal krajský soud nedůvodnou s konstatováním, že nositelem veřejnoprávní povinnosti odstranit dočasnou stavbu, u které uplynula stanovená doba jejího trvání, je vlastník stavby, a soukromoprávní smlouvou nelze tuto veřejnoprávní povinnost převést na jinou osobu. S tímto závěrem krajského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[21] Podle § 129 odst. 1 písm. f) stavebního zákona „[s]tavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby dočasné, u které uplynula stanovená doba jejího trvání a nebyla povolena změna v užívání.“ Jak tedy správně uvedl krajský soud, je to toliko vlastník stavby, nikoliv třetí osoba, kdo je povinen ve smyslu § 129 odst. 1 písm. f) stavebního zákona odstranit dočasnou stavbu, u které uplynula stanovená doba jejího trvání a nebyla povolena změna v užívání. Tato povinnost je přitom jednoznačně povinností veřejnoprávní, plynoucí z veřejnoprávního předpisu (stavebního zákona).

[22] Krajský soud zde pak zcela případně odkázal na judikaturu Nejvyšších soudů, ze které se podává, že veřejnoprávní práva nelze postoupit a povinnosti převést soukromoprávní smlouvou na jiný subjekt [viz zejména krajským soudem odkazované usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2003, č. j. 1 Afs 38/2001 – 140, podle nějž „soukromoprávním úkonem nelze měnit obsah veřejnoprávního vztahu ani jeho subjekty. Stejně jako není možno prostředky soukromého práva převádět veřejnoprávní povinnost, není možno z jejich titulu nabývat ani subjektivních veřejných práv“ (respektive povinností); srov. též například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2016, č. j. 5 Afs 227/2016 – 38]. Uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se sice týkají nároku na vrácení přeplatku na poskytnutém zajištění daně (tj. možnosti postoupení veřejnoprávní pohledávky), nicméně se rovněž jedná o veřejnoprávní vztah mezi správním orgánem a nositelem veřejnoprávního práva či povinnosti.

[23] Z uvedeného tedy jednoznačně plyne závěr krajského soudu, že soukromoprávní smlouvou nelze danou veřejnoprávní povinnost převést na jinou osobu, neboť tento právní vztah mezi stěžovatelem a správním orgánem není předmětem soukromoprávní úpravy, a

pokračování

nelze na něj proto uplatnit instituty soukromého práva. Možné by to bylo pouze za situace, kdy by speciální právní úprava eventualitu převedení této veřejnoprávní povinnosti soukromoprávní smlouvou umožňovala, nicméně v případě v úvahu připadajících ustanovení stavebního zákona tomu tak není.

[24] Stěžovatel v kasační stížnosti nespecifikoval, v čem přesně mělo nesprávné posouzení této otázky krajským soudem spočívat. Pouze zopakoval své žalobní námitky, přičemž nijak konkrétně nezpochybňoval meritum argumentace krajského soudu. Jak již bylo uvedeno výše, řízení ve správním soudnictví, včetně řízení o kasační stížnosti, je ovládáno dispoziční zásadou. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4 větě za středníkem s. ř. s. je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti (§109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), a proto obsah stížnostních bodů a kvalita jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčují obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54). Rozsudek krajského soudu je tedy přezkoumáván v intencích kasačních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s. Je nutno také zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§102 s. ř. s.) a důvody které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003 - 73). Jinými slovy, „[u]vedení konkrétních stížných námitek (...) nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem“ (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58).

[25] Nestaví-li tedy stěžovatel proti konkrétním závěrům krajského soudu žádnou konkurující argumentaci, reagující na jím vyslovené závěry, musí se logicky kasační přezkum soustředit pouze na posouzení, zda krajský soud vypořádal všechny argumentační pozice žaloby a zda jím vyslovené závěry v obecné rovině obstojí. V tomto ohledu Nejvyšší správní soud neshledal v odůvodnění napadeného rozsudku žádné pochybení. Nezbyvá tedy než konstatovat, že ani tato kasační námitka není důvodná.

[26] Stěžovatel taktéž namítal, že krajský soud nesprávně vyhodnotil jeho námitku „*týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného směřující k tomu, že skutečnosti týkající se řízení o změně užívání stavby, na něž se správní orgán ve svém rozhodnutí odvolává, nevyplynou ze správního spisu.*“ Stěžovatel tuto námitku opětovně v kasační stížnosti nijak nekonkretizoval, pouze stručně uvedl, že pokud správní orgán učinil jakákoli skutková zjištění, bez toho, aby je opřel o skutečnosti vyplývající ze správního spisu, pak zatížil řízení vadou, která mohla mít vliv na správnost rozhodnutí.

[27] Nejvyšší správní soud nemá k vypořádání dané námitky ze strany krajského soudu žádné výhrady. Předně se ztotožňuje s jeho názorem, že správní orgány pochybily, pokud rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti žalobce o změně v užívání stavby opomenuly zařadit do správního spisu. Jak totiž uvedl krajský soud, řízení o odstranění stavby bylo přerušeno podle § 129 odst. 6 stavebního zákona právě po dobu řízení o žádosti žalobce o změnu v užívání stavby, pročez je třeba dané rozhodnutí považovat za písemnost vztahující se k dané věci, která by v souladu s § 17 odst. 1 správního řádu měla být součástí správního spisu. Nicméně podle názoru Nejvyššího správního soudu je rozhodující to, že

účastníci si byli vědomi všech podstatných okolností, týkajících se tohoto rozhodnutí, tedy že řízení o žádosti o změnu v užívání proběhlo, že bylo zastaveno, a z jakého důvodu. Jak přitom již shrnul krajský soud, tato skutečnost byla mezi účastníky nesporná až do doplnění žalobní námitky nepřezkoumatelnosti u jednání 28. 11. 2018, a je naprosto zřejmá, neboť správní orgány z existence a důvodů předmětného rozhodnutí vycházely, když je uvedly v odůvodnění svých rozhodnutí a stěžovatel na ně reagoval jak v odvolání, tak v žalobě. Lze tedy přisvědčit krajskému soudu, že se nejednalo o vadu, která by měla či mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného.

[28] Vzhledem k tomu, že stěžovatel proti uvedeným závěrům krajského soudu opět nepostavil dostatečnou konkurující argumentaci, Nejvyššímu správnímu soudu nezbyvá než konstatovat, že ani tuto kasační námitku nepovažuje za důvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě je zákonný. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[30] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaný správní orgán právo na náhradu nákladů výslovně neuplatnil a Nejvyšší správní soud ani ze spisu neshledal, že by mu vznikly náklady překračující rámec běžné administrativní činnosti. Soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 11. května 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu